

บทนำ

๑. คำนำ

การสำรวจความคิดเห็นของครอบครัวในประเทศต่าง ๆ ในปัจจุบันนี้ มีอยู่อย่างหนึ่งที่มีคุณค่าเป็นงานของการทราบดี ทักษะและพฤติกรรมของบุคคลในชุมชนต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อภาวะเจริญพันธุ์

ขณะนี้ประเทศต่าง ๆ มีการศึกษานี้ให้รู้จักกันในคำว่า KAP Survey (Knowledge, Attitudes and Practice of Family Planning) ทั้งนี้เพราะว่าการศึกษาและทราบดีถึงความรู้ ทักษะและการปฏิบัติของประชากรนั้น เชื่อว่าสามารถนำผลจากการศึกษามาเป็นแนวทางในการพิจารณาวางแผนโครงการในการดำเนินชีวิต

ผลจากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรมนี้ แสดงให้เห็นว่าทัศนคติไม่สามารถเป็นตัวทำนายพฤติกรรมได้อย่างถูกต้องเสมอไป แต่การศึกษาที่เป็นขั้นหนึ่งของความก้าวหน้าในการแสวงหาผลที่แตกต่างออกไป เป็นการศึกษาค้นคว้าวิจัยหรือเรื่องคุณสมบัติใหม่และสิ่งใหม่ซึ่งไม่มีโครงการมาก่อน ดังนั้นจึงเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าการดำเนินการรวบรวมสิ่งที่มีค่าทางสังคมวิทยา โดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพประชากรถึงกับเสนอแนะให้ประเทศต่าง ๆ ทำการศึกษา KAP Survey เพื่อผลจากการศึกษาจะได้เป็นประโยชน์แก่แต่ละประเทศ และมวลมนุษยชาติต่อไป

สำหรับการศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมที่มีต่อภาวะเจริญพันธุ์นั้น ส่วนใหญ่มักจะศึกษาถึงความรู้สึกนึกคิดของประชาชนและการปฏิบัติที่มีต่อการวางแผนครอบครัวหรือการคุมกำเนิด เพราะบางครั้งนั้นจะมิได้เห็นด้วยกับการวางแผนครอบครัวในอัตราส่วนที่สูง แต่กลับนิยมมารับบริการน้อย

อย่างไรก็ตาม การศึกษาส่วนใหญ่จะมุ่งทำการศึกษาในกลุ่มประชากรแต่ละแห่งเท่านั้น โดยที่ยังมิได้มีผู้ใดนำเอาการศึกษาจากแหล่งต่าง ๆ มาทำการเปรียบเทียบกันได้ เกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมที่มีต่อภาวะเจริญพันธุ์ของประชากรกลุ่มต่าง ๆ อย่างแท้จริง

๑. Harward J. Ehrlich, "Attitudes, Behaviour, and The Variables," The American Sociologist, (Vol.4 No.1, February 1969), p.29

ในกรณีนี้ ผู้ศึกษาจึงต้องการนำผลการศึกษาที่ได้จากแหล่งต่าง ๆ มาช่วยการศึกษาเปรียบเทียบเพื่อในการวิจัยมีผลสมบูรณ์ยิ่งขึ้น รวมทั้งการจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่วางแผน หรือดำเนินงานเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อไป

สำหรับประเทศไทยได้มีการศึกษาในตำแหน่ง คณบดี นี้ หลายครั้งด้วยกัน ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้ สถาบันแห่งชาติและกระทรวงสาธารณสุข ได้ทำการศึกษาริวิจัยประชากรที่อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี รวม ๓ ครั้ง ในปี พ.ศ.๒๕๐๓ พ.ศ.๒๕๐๔ และ พ.ศ. ๒๕๐๐ ศูนย์วิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดลได้จัดการศึกษาริวิจัยประชากรในเขตชานเมืองที่อำเภอบางเขม จังหวัดพระนคร เมื่อ พ.ศ.๒๕๑๐ สำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติได้ทำการศึกษาระบบไทยมุสลิมที่จังหวัดยะลา เมื่อ พ.ศ.๒๕๑๑ ศูนย์วิจัยและฝึกอบรมทางประชากรจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ศึกษาโครงการวิจัยต่อเนื่องระยะยาวเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเศรษฐกิจและประชากร โดยการสุ่มตัวอย่างทั่วประเทศ เริ่มดำเนินการในปี พ.ศ. ๒๕๑๖

๒. จุดมุ่งหมายในการศึกษา

สำหรับในการศึกษาริวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาต้องการ เปรียบเทียบผลของการศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรม ที่มีต่อการเจริญพันธ์ของชาวไทยและชาว ไทยมุสลิม ทั้งนี้โดยเห็นว่าชาวไทยมุสลิมเป็นชนกลุ่มน้อย ซึ่งมีความสำคัญเป็นอย่างมากโดยเฉพาะในสี่จังหวัดภาคใต้ อันได้แก่ยะลา นราธิวาส สตูล และนราธิวาส โดยต้องการทราบว่าทัศนคติและพฤติกรรมของชาวไทยและชาวไทยมุสลิมมีความคล้ายคลึงกันหรือแตกต่างกันอย่างไร

ผลของการศึกษาชาวไทยมุสลิม ดำเนินการโดยสำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติ ภายใต้การดำเนินงานของศูนย์ศูนย์ สวีปกิจ โดยสุ่มตัวอย่างประชากรที่มีชาวไทยมุสลิมเป็นจำนวนมากกว่าร้อยละ ๒ แห่ง ของจังหวัดยะลา เมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๑ หมู่บ้านที่เลือกนี้อยู่ในอำเภอยะหา ๑ แห่ง และอำเภอรามัน ๑ แห่ง ขณะนี้ได้เสนอผลการศึกษาริวิจัยออกมาบ้างแล้ว สำหรับชาวไทยนั้นดำเนินการโดยศูนย์วิจัยและฝึกอบรมทางประชากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภายใต้การดำเนินงานของศูนย์ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิสิษฐ์ ประจวบเหมาะ โดยการสุ่มตัวอย่างประชากรทั่วทั้งประเทศ ในปี พ.ศ.๒๕๑๖ โดยรวมอยู่ในโครงการวิจัยต่อเนื่องระยะยาวเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเศรษฐกิจและประชากร ซึ่งบางส่วนของผลจากการศึกษาจะได้นำไปศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับชาวไทยมุสลิมดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

๓. การศึกษาเดี่ยวของ

ในการศึกษาพัฒนาการและพฤติกรรมของประชากรซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เจ.พี.ชอว์ โดยผู้ทำการศึกษา
ในทำนองเดียวกันและคล้ายคลึงกันอยู่หลายท่าน และจะขอเข้ามาเสนอเพียงบางท่านเท่านั้น ดังนี้

L.P. Chows and S.C. Hsu ได้ทำการศึกษาเรื่อง A Chinese view of Family
Planning in the Developing World ส่วนหนึ่งของการศึกษาโลกกว้างถึง KAP ของชาว
ไต้หวันว่า ไต้หวันเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๘ สตรีมีความก้าวหน้าในการวางแผนการสืบพันธุ์รวมกันแล้ว คือ
๕ คน เฉลี่ยเขาจะมีบุตร ๕ - ๖ คนก็ตาม สตรีซึ่งถูกสัมภาษณ์ในเรื่องเกี่ยวกับห่วงอนามัยชนิด
รอยดะ ๕๓ พัง ๆ ที่ไต้หวันมีการไปแล้วถึง ๒ ปี มีบุตรทั้งหมดกำเนิดโดยการกินยาเม็ดไม่ถึง ๑ ใน ๑๐
ทั้ง ๆ ที่สตรีหาวิธีคุมกำเนิดอย่างง่าย ๆ ทั่วไต้หวันถึง ๗๘ ในจำนวนนี้ผู้หญิงห่วงอนามัยแบบ
Japanese ota ring รอยดะ ๕๔ รุกข์ห่วงอนามัยแบบ lippes loop รอยดะ ๔๘ และ
หยาบวิธีการทำหมัน รอยดะ ๔๖

สตรีเห็นด้วยกับการวางแผนครอบครัว รอยดะ ๕๖ แต่มีสตรีมารับบริการเพียง รอยดะ
๒๓.๕ ในจำนวนนี้ใช้ห่วงอนามัยแบบ lippes Loop รอยดะ ๒๒ ใช้ห่วงอนามัยแบบ Japanese
ota ring รอยดะ ๒๓ ทำหมัน รอยดะ ๒๓ กินยาเม็ดคุมกำเนิด รอยดะ ๓ และไว้วิธีอื่น ๆ รอยดะ ๒๕

จากการศึกษาของ Ronald Freedman and John Y. Takeshita ได้ทำการ
ศึกษา Family Planning in Taiwan และเขียนเป็นหนังสือออกมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ระบุว่า
สตรี ๒,๖๘๗ คน ใน ๒,๙๑๑ คน ของเมืองไท่จงของไต้หวันที่ได้รับอนุญาต ส่วนใหญ่ของชายและ
หญิงที่ได้รับอนุญาตต้องการบุตรเป็นชายหรือหญิง มากกว่าทั้งสามและภรรยาที่มีความต้องการคล้ายคลึง
กัน ก็ต้องการบุตรรวมมากกว่าบุตรหญิง คือ

ต้องการบุตรชายโดยเฉลี่ย ๒.๒ คน

ต้องการบุตรหญิงโดยเฉลี่ย ๑.๖ คน

จำนวนบุตรที่แผนการสงเคราะห์ครอบครัวแล้วแต่ก็ทำตามตารางต่อไป

๒. L.P. Chows and S.C. Hsu, "A Chinese View of Family Planning
in the Developing World", Fertility and Family Planning A World View,
Edited by S.J. Behrman, I.D., Leslie Corsa, Jr., M.D., Ronald Freedman,
The University of Michigan, 1969, pp.459, 460.

๓. Ronald Freedman and John Y. Takeshita, Family Planning in
Taiwan (Princeton University, Princeton, New Jersey, 1969) pp.40, 43.

จำนวนบุตรที่คิดว่าจะเหมาะสม	อัตราส่วนร้อยละของสตรี
๐ หรือ ๑	๑๐
๒	๓๐
๓	๔๑
๔	๑๔
๕	๔
๖	๑
๗	๑
มากกว่า ๗	๓
รวม	๑๐๐

จากการศึกษาแนวโน้มของสังคมเกี่ยวกับการควบคุมภาวะเจริญพันธุ์ และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการคุมกำเนิดในสหรัฐอเมริกา โดย Charles F. Westoff และ Norman B. Ryder ส่วนหนึ่งของการศึกษานี้ของทั้งคู่เกี่ยวกับอัตราการเจริญพันธุ์ โดยมีค่าแตกต่างจากศาสตราจารย์ทอมัส โพรเจสแตนต์ และปรากฏว่าระหว่างปี ค.ศ. ๒๕๐๓ - ๒๕๐๔ อัตราส่วนของผู้ที่ใช้วิธีคุมกำเนิดวิธีต่าง ๆ เริ่มจากร้อยละ ๕๐ เป็นร้อยละ ๕๕ การใช้วิธีคุมกำเนิดลดลงจากร้อยละ ๑๓ เหลือเพียงร้อยละ ๑๑ และผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการคุมกำเนิดลดลงจากร้อยละ ๕ เหลือร้อยละ ๔ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าศาสนาไม่ใช่อุปสรรคต่อการคุมกำเนิด

รัฐบาลสาธารณรัฐเกาหลีได้ทำการสำรวจทั่วประเทศเมื่อปี ค.ศ. ๒๕๐๕ มีสตรีอายุ ๑๕ - ๔๔ ปี ที่ถูกสัมภาษณ์ ๓,๓๖๘ คน อยู่ในเมือง ๑,๐๗๔ คน และอยู่ในชนบท ๒,๒๙๔ คน ปรากฏว่ามีผู้รวมวิธีคุมกำเนิดร้อยละ ๗๒.๓ และผู้ที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาขึ้นไปมากกว่าร้อยละ ๗๖

๔. S.J. Behrman, M.D., Leslie Corsa, Jr. M.D., Ronald Freedman, op.cit., p.398

๕. Tao Ryong Kim, M.D., Dr. Ph.D. and member, The Findings of The National Survey on Family Planning, (Ministry of Health and Social Affairs Republic of Korea, December, 1966), pp.115, 118, 127, 162, 166.

เกี่ยวกับจำนวนบุตรที่คิดว่าเหมาะสมนั้น ร้อยละ ๓๖ ถือว่ามีบุตร ๑ - ๓ คน ร้อยละ ๒๖.๑ เห็นว่า ๔ คนหรือมากกว่า ซึ่งผู้ที่ต้องการมีบุตรมากมักจะเป็นผู้ที่อยู่ในชนบท มีผู้เห็นด้วยกับการวางแผนครอบครัวร้อยละ ๖๘.๓ และมีผู้มารับบริการเกี่ยวกับคุมกำเนิดร้อยละ ๒๗.๖ เมื่อแยกจำนวนผู้ปฏิบัติเกี่ยวกับการคุมกำเนิดแยกตามหมวดอายุแล้ว ปรากฏว่าในสตรีอายุ ๑๕ - ๔๔ ปี มีสตรีอายุ ๓๐ - ๓๙ ปี รับปฏิบัติมากที่สุดถึงร้อยละ ๒๐.๒ ในจำนวนนี้มีผู้อยู่ในเมืองมีอัตราการปฏิบัติสูงกว่าในชนบท และจากอัตราผู้รับบริการคุมกำเนิดวิธีต่าง ๆ นั้น มีผู้ใช้ห่วงอนามัยถึงร้อยละ ๕๖.๖ ในจำนวนนี้ชาวชนบทมารับบริการมากกว่า มีผู้ใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ ๑๕.๔ มาใช้รับใช้สถานคุมกำเนิดร้อยละ ๒.๕ นอกนั้นเป็นวิธีอื่น ๆ

จากการศึกษา Knowledge, Attitudes and Practice of Family Planning in West Pakistan เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๘ ทั้งนี้ทำการสำรวจในเมือง ๒ จุด ในเขตชนบท ๑๔ จุด ๆ ละ ๕๕ ครัวเรือน มีครัวเรือนที่เลือกเป็นตัวอย่าง ๑,๕๐๐ ครัวเรือน จากการสัมภาษณ์ชายและหญิงในแต่ละครัวเรือนปรากฏว่า ชายร้อยละ ๖๖.๕ หญิงร้อยละ ๔๔.๗ ที่ใช้มีลักษณะดีมีความรู้เกี่ยวกับวิธีคุมกำเนิด ผู้ที่ทราบส่วนใหญ่อยู่ในชนบทมากกว่าในเมือง ชายคิดว่าจำนวนบุตรที่คิดว่าเหมาะสมเฉลี่ย ๔.๔ คน และหญิงเห็นว่าควรเป็น ๔.๕ คน แม้ว่าชายร้อยละ ๘๘ และหญิงร้อยละ ๘๘ จะเห็นด้วยกับการคุมกำเนิดและทราบวิธีก็ตาม แต่มีผู้รับบริการเป็นจำนวนน้อย^b

สำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติและกระทรวงสาธารณสุข ได้ทำการศึกษาวิจัยโดยใช้วิธีต่างประจําการในเขตท้องที่อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี รวม ๓ ครั้ง การสำรวจครั้งแรกได้กระทำในเดือนสิงหาคม ๒๕๐๗ ก่อนการดำเนินการให้การบริการทางแพทย์ ๓ เดือน และสำรวจครั้งที่ ๒ เป็นการสำรวจติดตามผลห่างจากครั้งแรก ๑ ปีพอดี แต่ครั้งทำการสำรวจโดยการสุ่มตัวอย่างจากครัวเรือนทั้งหมด ที่ปรากฏในทะเบียนภายในเขตอำเภอโพธาราม โดยใช้ขนาดตัวขางร้อยละ ๒๕ และสัมภาษณ์สตรีอายุ ๒๐ - ๔๕ ปี ที่กำลังอยู่กับสามีในครัวเรือนนั้นครัวเรือนละ ๑ คน การสำรวจครั้งแรกมีสตรีที่มีคุณสมบัติ ๑,๒๐๗ ราย ครั้งที่สอง

b. National Research Institute of Family Planning, Inventory of Family Planning Research in Pakistan, Karachi, June, 1969, pp.51, 52.

จำนวน ๑,๓๓๘ ราย โดยเฉลี่ยแล้วบุตรที่คิดว่าจะเหมาะสมคือ ๓.๔ คน (ในการสำรวจครั้งแรก) และ ๔.๐ คน (ในการสำรวจครั้งที่ ๒) เกี่ยวกับหัวข้อที่มีต่อการวางแผนครอบครัวปรากฏว่าร้อยละ ๓๓ ของสตรีที่ให้สัมภาษณ์เห็นด้วยกับการวางแผนครอบครัว และมีผู้รับบริการจากการสำรวจครั้งที่สองมากกว่าร้อยละ ๒๐ ของสตรีที่มีคุณสมบัติในเขตอำเภอโพธาราม^๑ เกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับการคุมกำเนิด ปรากฏว่าการสำรวจครั้งแรกมีผู้ทราบการคุมกำเนิดที่ทันสมัยเพียงร้อยละ ๒ แต่ปรากฏว่าการสำรวจครั้งที่สองมีผู้ทราบดีวิธีคุมกำเนิดที่ทันสมัย ๑ หรือ ๒ วิธีถึงร้อยละ ๘๐^๒

การสำรวจครั้งที่ ๓ ดำเนินการในปี พ.ศ.๒๕๑๐ โดยสุ่มตัวอย่างร้อยละ ๒๕ จากครัวเรือนทั้งหมดที่ปรากฏในทะเบียนเขตอำเภอโพธารามเช่นกัน มีสตรีอายุ ๑๕ - ๔๔ ปี ตกเป็นตัวอย่างที่ถูกสัมภาษณ์ ๑,๕๘๖ ราย การสำรวจครั้งนี้ยังไม่มีผลจัดพิมพ์เสนอออกมา

ศูนย์วิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ได้ทำการศึกษาวิจัยประชากรในเขตความเบ็ดงที่อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร เมื่อ พ.ศ.๒๕๑๐ โดยสุ่มตัวอย่าง ๒ ใน ๓ ของสตรีที่มีผลงานแล้วจากประชากร ๓ ตำบล ของอำเภอบางเขน มีสตรีอายุ ๑๕ - ๔๔ ปี ที่ให้สัมภาษณ์ ๘๒๐ ราย พบว่าสตรีที่ถูกสัมภาษณ์มากกว่าร้อยละ ๘๖ มีความรู้เกี่ยวกับการคุมกำเนิด จำนวนบุตรที่คิดว่าจะเหมาะสมคือ ๓.๒ คน สตรีที่ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดเห็นด้วยกับการวางแผนครอบครัวร้อยละ ๙๑.๑ และมีผู้ใช้วิธีคุมกำเนิดวิธีต่าง ๆ ถึงร้อยละ ๘๘.๘^๓ จากสตรีที่ให้สัมภาษณ์ทั้งหมด

สำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติ ภายใต้การดำเนินงานของคุณสุนทร สุวิภกิจ ได้ทำการศึกษาวิจัยชาวไทยมุสลิมในภาคใต้ของประเทศไทยที่จังหวัดยะลา เมื่อ พ.ศ.๒๕๑๑ โดยการสุ่มตัวอย่างประชากรที่เห็นว่ามิใช่ชาวไทยมุสลิมมาก ๒ ตำบล จากอำเภอยะหา ๑ ตำบล และจาก

๑. วิศิษฐ์ ประจวบเหมาะ, ความต้องการและท่าทีของประชาชนที่มีต่อการบริการวางแผนครอบครัว, การสัมมนาทางวิชาการแห่งชาติ เรื่องประชากรของประเทศไทย ครั้งที่ ๒ (กองวิจัยสังคมศาสตร์, สำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติ, ตุลาคม ๒๕๐๘) หน้า ๑๘๓, ๑๘๔, ๒๐๐.

๒. ศศิฉัตร วิมุกตานนท์, สรุปผลงานโครงการวิจัยการอนามัยครอบครัว อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี, ค่ายรขยายประสบการณ์การอนามัยครอบครัว, (โครงการอนามัยครอบครัว กระทรวงสาธารณสุข, พระนคร, ตุลาคม ๒๕๑๒) หน้า ๔๑.

๓. Donald G. Cowgil and Foster, Family Planning in Bangkok Thailand, (Center for Population & Social Research, Mahidol University, Thailand, June 1969) pp.2, 4, 5, 7, 13.

อำเภอรวมแก้ว ๑ ตำบล มีสตรีอายุ ๑๕ - ๔๔ ปี ให้สัมภาษณ์ ๕๐๖ คน ผลปรากฏว่ามีสตรี อายุ ๑๕ - ๔๔ ปี ที่ถูกสัมภาษณ์เพียงร้อยละ ๒ เท่านั้นที่ทราบถึงวิธีคุมกำเนิด จำนวนบุตร ที่คิดว่าเหมาะสมคือ ๓.๘ คน และมีสตรีเพียง ๑ ใน ๕๐๖ คนเท่านั้นที่ทำการคุมกำเนิดโดยการนำตัวเข้าอนามัย อย่างไรก็ตามสตรีที่ให้สัมภาษณ์ร้อยละ ๘๘.๓ เห็นด้วยกับการวางแผนครอบครัว

ศูนย์วิจัยและฝึกอบรมทางประชากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้สำรวจเกี่ยวกับโครงการวิจัยต่อเนื่องระยะยาวเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจและประชากร โดยการสุ่มตัวอย่างทั่วประเทศ เมื่อเดือนเมษายน - พฤษภาคม ๒๕๑๒ ซึ่งเป็นการสำรวจล่าสุด ข้อมูลบางส่วนของโครงการวิจัยต่อเนื่องระยะยาวนี้ ได้มีการสอบถามเกี่ยวกับ KAP ของประชากรที่มีต่อภาวะเจริญพันธุ์ด้วย ซึ่งข้อมูลที่ได้นี้จะได้นำมาศึกษาเปรียบเทียบกับชาวไทยมุสลิมในชนบทต่อไปด้วย

๔. แนวความคิดที่สำคัญในวิทยานิพนธ์

จากการศึกษาทั้งที่โลกกล่าวมาแล้วข้างต้น ทำให้เกิดแนวความคิดขึ้นมาว่า ความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการวางแผนครอบครัวนั้น ย่อมมีผลต่อการรับเอาวิธีการต่าง ๆ ในการวางแผนครอบครัวไปปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมที่มีกลุ่มประชากรที่มีลักษณะแตกต่างกัน ชาวไทยมุสลิมซึ่งถือว่าเป็นชนกลุ่มน้อยที่มีความแตกต่างกับชาวไทย เพราะเป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่า กลุ่มชนทั้งสองมีลักษณะที่แตกต่างกันทั้งการดำเนินชีวิต ความเป็นอยู่ ศาสนา ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณี จึงน่าที่จะได้ศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติ และพฤติกรรม ที่มีผลกระทบต่อภาวะเจริญพันธุ์ระหว่างกลุ่มชนทั้งสอง ว่ามีลักษณะแตกต่างกันหรือคล้ายคลึงกันอย่างไรบ้าง

๕. ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ นำมาผลของการศึกษาจากการศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติ และพฤติกรรมที่มีต่อผลกระทบต่อภาวะเจริญพันธุ์ของชาวไทยมุสลิมในภาคใต้ที่จังหวัดยะลา ซึ่งถกเถียงการ

โดยสำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติ สำนักงานการไกล่เกลี่ยศูนย์ สุวีปกิจ เมื่อ พ.ศ.๒๕๑๑ นำมา
 เปรียบเทียบค่ามัธยฐานการศึกษาของโครงการวิจัยต่อเนื่องระยะยาว เกี่ยวกับ การเปลี่ยนแปลง
 ทางสังคม เศรษฐกิจและประชากร โครงการ สุ่มตัวอย่างทั่วประเทศของศูนย์วิจัยและฝึกอบรม
 ทางประชากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภายใต้การอำนวยการของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์
 ดร. วิสิษฐ์ ประจวบเหมาะ ซึ่งดำเนินการ เมื่อเดือน เมษายน - พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๑๒
 ในระยะนี้ สุ่มตัวอย่าง เฉพาะเขตชนบทเท่านั้น เหตุที่เลือกการศึกษาทั้งสองลงมาศึกษา
 เปรียบเทียบ เพราะถือว่าเป็นแหล่งที่มีข้อมูลถึงคราวล่าสุด และเป็นการศึกษาเกี่ยวกับกลุ่ม
 ประชากรที่มีการนับถือศาสนา ความเชื่อถือ ตลอดจนการดำเนินชีวิตที่มีลักษณะแตกต่างกัน

๖. ประโยชน์ที่ได้จากการศึกษานี้

ประโยชน์ที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบถึงความแตกต่างทางทัศนคติ
 และพฤติกรรมที่มีต่อภาวะเจริญพันธุ์ของชาวไทยและชาวไทยมุสลิม ว่าแตกต่างกันในเรื่งใด
 และอย่างไร อันจะเป็นประโยชน์แก่นักบริหาร หรือผู้ที่วางแผนงานในอนาคต จะได้นำไปประยุกต์
 ใช้ตามความเหมาะสม ทั้งนี้เพราะภาวะเจริญพันธุ์มีอิทธิพลต่อการเพิ่มของประชากร เป็นอันมาก
 และการแก้ไขปัญหาวงการเพิ่มของประชากรที่เชื่อว่าได้ผลดีที่สุดก็คือการวางแผนครอบครัว ซึ่งถ้า
 หากว่าไม่ทราบถึงทัศนคติและพฤติกรรมโดยทั่วไปของประชากรแล้ว ย่อมยากที่จะเข้าถึงประชาชน
 และดำเนินการได้โดยลึกลับเท่าที่ควรได้.